

ဝန်ခင်း

Read on the move

ဇေယန (ရာမည)

အောင်မြတ်သာနှင့်

ငယ်ပေါင်းကိုးဇော်

အောင်မြတ်သာတို့ တည်းတဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းက တကယ့်နာမည်ကြီး။ ဘာလို့ နာမည်ကြီးရလဲဆိုရင် ယခင် ဒီကျောင်းမှ ကျောင်းထိုင်ဖို့ ကျောင်းထိုင် ဘုန်းကြီးတွေကို တာဝန်ချခဲ့တယ်။

တာဝန်ချခံရတဲ့ ကျောင်းထိုင်တွေက တစ်လမပြည့်ပဲ ပြေးကြတာ များ တယ်။ အဓိကကတော့ ညဘက်သန်းခေါင်ချိန် ဆိုရင် ကျောင်းပေါ် မှာ ကလေးတွေ ပြေးလွှားဆော့တဲ့ အသံကြားရလို့ ပဲ။

ကမ္မဝါ ဘယ်လိုဖတ်ဖတ်၊ ပဋ္ဌာန်း ဘယ်လိုရွတ်ရွတ်၊ ဒီဆော့ကစား တဲ့ အသံတွေက မပျောက်သွားဘူး။ အဲဒီလိုနဲ့ စာသင်သား ကိုယ်တော် တွေရော၊ ကျောင်းထိုင် ဘုန်းကြီးတွေပါ ထွက်ပြေးကြရတယ်။

ယခင် ကျောင်း စဆောက်တုန်းက ထိုင်ခဲ့တဲ့ ဆရာတော်ကြီး လက် ထက်ကတော့ ဒါမျိုးတွေ မကြုံရဘူး။ ဆရာတော်ကြီးက သီလသမာဓိနဲ့ ပြည့်စုံပြီးလူတွေနဲ့ လည်း ရောရောထွေးထွေး မနေဘူး။

ဆွမ်းစားချိန်လောက်ပဲ အခန်းပြင်ထွက်ပြီး ကျန်တဲ့ အချိန်တွေဆိုရ င် အခန်းထဲမှာ တရားဘာဝနာ ပွားများ နေတတ်တယ်။ ဆရာတော်ကြီး ပျံလွန်တော်မူတော့ ရုပ်ကလာပ်ကို ခုနစ်ရက် ပူဇော်ခံခဲ့တယ်။

ဆရာတော်ကြီး ဈာပနကို ကူညီပေးခဲ့တဲ့ ကပ္ပိယကြီး ပြောတာက တော့ မနက် အရုဏ်တက်ခါနီး အချိန်ဆိုရင် ကလေး ကိုးယောက်က ဘု န်းကြီးကျောင်းရဲ့ အနောက်ပေါက်ကနေ တက် လာပြီး ဆရာတော်ကြီး ကို လာဖူးတာ မြင်ဖူးတယ်တဲ့ ။

ဆရာတော်ကြီး မရှိတော့ စာသင်သားတွေလည်း မရှိကြတော့ဘူး။
ကျောင်းကလည်း တဖြည်းဖြည်း ယိုယွင်းလာခဲ့တယ်။ အခုလက်ရှိ
ကျောင်းထိုင် ဆရာတော်ကလည်း ယခင် ဆရာတော်ကြီး အတိုင်း တ
ရားဓမ္မနဲ့ ပဲ မွေ့လျော်တဲ့ အတွက် ကျောင်းကို လူဝင်လူထွက် သိပ်မရှိခဲ့
ဘူး။

အောင်မြတ်သာတို့ ရောက်လာတဲ့ ညမှာ ကလေးကိုးယောက်က သ
က်ခိုင်ကို အကူအညီ လာတောင်းခဲ့တယ်။ သက်ခိုင်လည်း မနက်ကျ
တော့ ဆရာတော်ကြီးနဲ့ ဆရာ့ထံ အကျိုးအကြောင်း ပြောပြတော့ ဆရာ
တော်က

"ဒကာလေး ဒီကလေးတွေက မင်းမိန့်နဲ့ သတ်ဖြတ်ခံထားရတာ သူ
တို့လည်း လွတ်မြောက်ချင် နေတာ ကြာပြီ ဘုန်းကြီးဆီလည်း လာပြော
ဖူးတယ် ဒါပေမဲ့ ဘုန်းကြီးက လောကီကိစ္စတွေနဲ့ မပတ်သက်ချင်ဘူး
ပြောတော့ မျက်နှာငယ်လေးနဲ့ ပြန်သွားကြတယ် ညတိုင်း ညတိုင်း သူ
တို့ကို မေတ္တာပို့ အမျှတန်း ဝေပေးပါတယ်။

ဒကာလေးတို့ ကူညီနိုင်မယ်ဆိုရင် သူတို့ ဘဝလေးတွေ ကျွတ်လွတ်
အောင် ကူညီပေးလိုက်ကြပါလို့ ဘုန်းကြီး မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်"

ဆရာတော်ကြီးရဲ့ မေတ္တာရပ်ခံမှုကြောင့် အောင်မြတ်သာတို့ ဆရာ
တပည့်တွေ ဒီကိစ္စကို ကူညီပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြတယ်။

အောင်မြတ်သာတို့ လည်း မြို့ရိုးအဟောင်း ရှိရာဘက်ကို ထွက်လာ
ခဲ့ကြတယ်။ မြို့ရိုးရှိတဲ့ နေရာ ရောက်တော့ အောင်မြတ်သာက

"သက်ခိုင် ဒီမြို့ရိုးက တော်တော်လေးကို နှစ်ကာလ ကြာခဲ့ပြီ အင်း
ပေါ့လေ မြို့တစ်မြို့တည်ရင် လူတွေကို စတေးရမယ်ဆိုတဲ့ အတွေးတွေ
က အရင်ခေတ် အဆက်ဆက်မှာ ကြီးစိုးခဲ့ကြတာကိုး ဒီနေရာမှာ က

လေးတွေကို အစောင့်ထားရတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကို အရင်သိရဖို့ လိုလိမ့်မယ်။ ညကျရင် ဒီနေရာမှာ နှစ်အတော်ကြာ နေခဲ့ဖူးတဲ့ အဘိုးတစ်ယောက်ကို အကျိုးအကြောင်း မေးပြီးမှ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ ဆိုတာ ထပ်ပြောမယ်" လို့ ပြောပြီး ဘုန်းကြီးကျောင်းဆီကို ပြန်လာခဲ့ကြတယ်။

ညဘက်ရောက်တော့ ကပ္ပိယကြီးက ဆရာတော် ဝေယျာဝစ္စအမှုကို လုပ်ပေးပြီး သူ့ရဲ့ နားနေဆောင်ထဲကို ဝင်တဲ့ အချိန်ရောက်မှ အောင်မြတ်သာက သက်ခိုင်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်တယ်။

"သက်ခိုင် မင်းတို့ လုပ်ရမှာ က ဒီဘုန်းကြီးကျောင်းရဲ့ အပြင်ဘက်မှာ ကုက္ကိလပင်ကြီး တစ်ပင်ရှိတယ် အဲဒီ အပင်အောက်ကို သွားပြီး ပင်စည်ကို လက်နဲ့ သုံးချက် ပုတ်ရမယ်၊ ပုတ်ပြီးတာနဲ့ ပါးစပ်က အဘိုးကို လာပင့်တာပါ ကျွန်တော်တို့ မေးမြန်းစရာလေးရှိလို့ လိုက်လာခဲ့ပေးပါ ဆိုပြီး အသံကျယ်ကျယ်နဲ့ သုံးခေါက်တိတိ အော်ရမယ် ဘာလို့ အသံကျယ်ကျယ် အော်ခိုင်းရလဲဆိုရင် အဘိုးက နားသိပ်မကြားရဘူး၊ အဲဒီလိုပြောပြီး ခဏစောင့်ကြည့် အဘိုးလိုက်လာရင် မင်းတို့ က ခေါ်လာခဲ့၊ ငါဒီမှာ စောင့်နေမယ်" လို့ ပြောတော့

သက်ခိုင်တို့ လည်း အောင်မြတ်သာ စကားကို နားလည်သည့်ပုံစံနဲ့ ကျောင်းအပြင်ကို ထွက်လာခဲ့လိုက်တယ်။ ကျောင်းအပြင်ကို ရောက်တော့ ဘေးဘီကို လိုက်ကြည့်လိုက်တာ မလှမ်းမကမ်းမှာ လူကြီး သုံးဖက်စာလောက် ကြီးတဲ့ ကုက္ကိပင် တစ်ပင်ကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ သက်ခိုင်တို့ လည်း အောင်မြတ်သာ မှာ တဲ့ အတိုင်း ဖိတ်လိုက်တော့ ကုက္ကိပင် ပေါ်ကနေ

"ဟေ့ကောင် မင်း ဒီဘက် မတိုးနဲ့ လေ ခဏနေ အဘိုး ဆင်းလာတော့မှာ အဘိုးအတွက် လမ်းဖယ်ပေးကြဦး ဟေ့ ဟိုကလေး အကိုင်းအ

စွန်ဘက် မသွားနဲ့ " ဆိုတဲ့ စကားသံတွေကို ကြားလိုက်ရတယ်။

သက်ခိုင်လည်း အပင်ပေါ်ကို အသံကြားလို့ မော့ကြည့်လိုက်တော့ ပုံသဏ္ဌာန်မျိုးစုံ၊ အရွယ်စုံ နာနာဘာဝတွေက ကုက္ကိပင်တစ်ခုလုံး နေရာလပ် မရှိအောင် ပြည့်နေတာ မြင်လိုက်ရတယ်။ နာနာဘာဝတွေက အဘိုးအတွက် လမ်းနေရာ ဖယ်ပေးရမယ်ဆိုတော့ ကုက္ကိပင်အောက်ကို တဖုတ်ဖုတ်နဲ့ ခုန်ဆင်း လာတာကိုလည်း မြင်လိုက်ရတယ်။ သက်ခိုင်တို့ကို မြင်တော့ အနားမကပ်တော့ပဲ ခပ်လှမ်းလှမ်းကနေ ကြည့်နေကြတယ်။

ခဏနေတော့ အဘိုး လာပြီဆိုတဲ့ အသံနဲ့ အတူ ဆံပင် တစ်ခေါင်းလုံး ဖြူနေတဲ့ အဘိုးအိုတစ်ယောက် တောင်ဝှေးကို အားပြုရင်း ဆင်းလာခဲ့တယ်။ အောက်ရောက်တော့ အဘိုးအိုကို ကြည့်လိုက်တာ မျက်နှာကလွဲပြီး ကျန်တာ အကုန် အဘိုးကြီး တစ်ယောက် အတိုင်းပဲ။ မျက်နှာကတော့ ဝမ်းနှစ်သားလေး တစ်ယောက်လို နုဖပ်နေတာကိုလည်း အံ့သြဖွယ် မြင်လိုက်ရတယ်။ သက်ခိုင်က အဘိုးကို အကျိုးအကြောင်း ပြောပြတော့ အဘိုးက ညင်သာစွာပဲ လိုက်လာခဲ့တယ်။

ဘုန်းကြီးကျောင်း ပေါက်ဝ ရောက်တော့

အဘိုးအိုက

"ကျောင်းပေါက်ဝစောင့် ညီနောင် ကျန်းမာပါရဲ့ လား" ဆိုပြီး လှမ်းနှုတ်ဆက်လို့ ကျောင်းမုခ်ဝ အပေါ်ကို မော့ကြည့်လိုက်တာ မုခ်ဝအပေါ် အစွန်းနှစ်ဖက်မှာ ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်နေတဲ့ ဘီလူး နှစ်ကောင်ကို မြင်လိုက်ရတယ်။

အလာတုန်းက သတိမထားခဲ့ပဲ အခုမှ မြင်လိုက်ရတော့ သက်ခိုင်ကြက်သီး အနည်းငယ် ထသွားတယ်။ ကျောင်းပေါ် ရောက်တော့ အောင်

မြတ်သာက အဘိုးကို နေရာဖယ်ပေးပြီး ဧည့်ဝတ်ပြုလိုက်တယ်။

အဘိုးက ဘုရားကျောင်းဆောင်နဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာ ထိုင်ပြီး အောင်မြတ်သာကို

"ကျုပ်ကိုခေါ်တာ အကြောင်းတစ်ခုတော့ ရှိရမယ် ကျုပ်ကူညီနိုင်တာ ကူညီမယ် ဘာမေးကြမလို့ လဲ" လို့ ပြောတော့ အောင်မြတ်သာက

"ထွေထွေထူးထူးတော့ မဟုတ်ပါဘူး အဘိုးက ဒီနေရာမှာ နေတာ ကြာပြီဆိုတော့ ဒီမြို့ရိုးမှာ စောင့်တဲ့ ကလေး ကိုးယောက်ကိုလည်း သိလောက်မယ် ထင်လို့ ပင့်လိုက်တာပါ ဒီကလေး ကိုးယောက်က သူတို့ ကျွတ်လွတ်ချင်တယ် ပြောလို့ ဆရာတော်ကြီးရဲ့ မေတ္တာရပ်ခံမှုနဲ့ ကျွန်တော်တို့က ကူညီပေးမလို့ ပါ အဘိုး သိထားတာလေး ပြောပြပေးပါဦး" လို့ ပြောတော့

အဘိုးအိုက

"ဒီကလေးတွေ အကြောင်း ပြောမယ်ဆိုရင် ဒီမြို့ရိုးအကြောင်း အရင်ပြောရမှာ ပဲ ဒီနေရာက အရင်က နယ်စပ်မြို့တစ်မြို့ပဲ သူတစ်လူ ငါတစ်မင်း အုပ်ချုပ်နေတဲ့ အချိန် ဒီမြို့ကို အုပ်ချုပ်တဲ့ မြို့စားမင်းက သူ့နယ်ကို ရန်သူတွေ အလွယ်တကူ မဝင်တိုက်နိုင်အောင် မြို့ရိုးကြီးကို လူအင်အား ၅၀၀၀ကျော်နဲ့ တည်ဆောက်ခဲ့တယ် မြို့ရိုးဆောက်တာ ငါးနှစ်လောက် ရှိခဲ့ပေမဲ့ မြို့ရိုးကို အပြီးမသတ်နိုင်ခဲ့ဘူး တစ်နေရာပြီးရင် တစ်နေရာက အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် ပြန်ပြိုတာတွေ ရှိခဲ့တယ် အဲဒီလိုဖြစ်တော့ မြို့စားမင်းရဲ့ အကြံပေးတွေက ဒီမြို့ရိုးကို စောင့်ကြပ်ဖို့ လူ စတေးရမယ်ဆိုပြီး အကြံပေးခဲ့ကြတယ် အကြံပေးတွေရဲ့ စကားအရ အကန့်တစ်ခုစီမှာ သီလစင်ကြယ်တဲ့ ကလေး တစ်ယောက်ကို စတေးဖို့ စီစဉ်ခဲ့တယ် မြို့ရိုးရဲ့ အဆက်က ကိုးခုတိတိ ရှိတဲ့ အတွက် ကလေးကိုး

ယောက် စတေးရမယ်၊ စတေးမယ့်ကလေးတွေ အားလုံးက အသက်၁၀ နှစ်တိတိ ပြည့်တဲ့ သူတွေ ဖြစ်ရမယ်၊ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ရင်းနှီးကြရမယ်၊ အရပ်အမောင်းလည်း တူညီကြရမယ်လို့ လည်း ဆိုကြ တယ်၊ အဲဒီလိုသတ်မှတ်ပြီး ကလေးတွေကို ရှာတော့တာပဲ၊ ကလေးကိုး ယောက်ရတော့ ချက်ချင်း မစတေးသေးပဲ သူတို့ ချင်း ရင်းနှီးအောင် ထားသေးတယ်၊ ညီအစ်ကိုတွေလို ရင်းနှီးလာတော့မှ အဆက်တစ်ခုရဲ့ အောက်က မြေတွင်းထဲမှာ လည်ဆွဲတစ်ခုစီ ထည့်ပြီး ကလေးတွေကို ဆင်းကောက်ခိုင်းတယ်၊ ကလေးတွေ ဆင်းကောက်တော့မှ အပေါ်ကနေ ကျွန်းတိုင်တွေနဲ့ ဖိသတ်ခဲ့ကြတယ်၊ ကလေးတွေ သေတော့အမိန့်နဲ့ ဒီနေ ရာကို စောင့်ကြပ်ဖို့ စေခိုင်းခဲ့တယ်၊ အဲဒီလိုနဲ့ မြို့ရိုး ဆောက်ပြီးတဲ့ အချိန် ဆိုးပေကြမ်းပေဆိုတဲ့ ရာဇဝတ်သား တစ်ယောက်ကို မြို့ရိုးတံခါးကို စောင့်ကြပ်ဖို့ ထပ်စတေးခဲ့တယ်၊ နှစ်တွေ ကြာလာတော့ မြို့လည်း ပျက် ၊ မြို့ရိုးတွေလည်း ပြိုပျက်ခဲ့ပေမဲ့ ကလေးတွေကတော့ ခုထိ မကျွတ်လွတ်သေးဘူး၊ မြို့ရိုးဆောက်ထားတဲ့ အုတ်တွေကုန်မှ လွတ်မယ်လို့ ပြောကြတယ် ကျုပ်သိတာတော့ ဒါအကုန်ပဲ" လို့ ပြောပြီး ကျောင်းအောက်ကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ပြန်ဆင်းသွားတယ်။